

Mijn verblijf in Tokyo 2012 (ADU)

Table of Contents

Mijn verblijf in Tokyo 2012 (ADU)	1
06-07 sep	2
Zaterdag 8 sep	3
Zondag 9 sep	4
nacht van 9 naar 10 september	5
Dinsdag 11 sep	6
Woensdag 12 sep :	7
Donderdag 13 sep	7
Vrijdag 14 sep	9
Zaterdag 15 sep	9
Zondag 16 sep	9
Maandag 17 sep	10
Dinsdag 18 sep	12
Woensdag 19 sep	13
Donderdag 20 sep	13
Vrijdag 21 sep	13
Zaterdag 22 sep	13
Zondag 23 sep	15
Maandag 24 sep	16
Dinsdag 25 sep	16
Woensdag 26 sep	17
Donderdag 27 sep	18
Vrijdag 28 sep	18
Zaterdag 29 sep	19

Terug naar Website



In 2012 had ik mijn verblijf vroeger ingepland dan andere jaren. De reden was dat ik dit jaar ook een 100% federale opdracht te vervullen had, met name het vertegenwoordigen van België op het 4-Jaarlijks Congres van de International Aikido Federation. Maar daarover meer later...

Ik wou echter mijn jaarlijkse 2-3 weken trainingsperiode ook behouden en omwille van de moeilijkheid om 2 dergelijke reizen in te plannen qua verlof op het werk, diende ik dan maar de combinatie te maken : ik kwam 1 week vroeger dan het IAF congres en bleef dan ook nog 1 week langer. Tijdens het IAF congres ben ik zinnens om 's morgens eerst de ochtendles van Doshu mee te doen in Hombu dojo en dan daarna zo snel mogelijk naar de plaats van het IAF Congres te gaan . De vergaderingen vinden in de voormiddag plaats en ik zie wel dag per dag wat ik daarna doe; blijven op de stages van het IAF of terug naar Hombu dojo om daar te trainen. Het zal een beetje afhangen van de ontmoetingen van de dag en de eventuele ontwikkelingen daar...

Op woensdag ga ik zeker de les met Tony Smibert shihan volgen; hopelijk doet iedere "Sugano" leerling dat want Tony sensei is toch 1 van de Sempai voor wie die Weg genegen is... Maar de andere dagen ligt mijn neiging toch naar hombu dojo; de sfeer daar , de ontmoetingen met Japanners met 40-50 jaar Aikido en zelfs langer, trainen op de plaats waar ook O'Sensei gestaan heeft, het doet me toch telkens weer iets... even terug naar de bron gaan...



06-07 sep (hangt een beetje af van welke tijdzone) Gisteren was mijn reisdag . Op 6 september om 17u vertrokken naar Munchen om daar de transfer te maken naar Narita. Dit jaar was ik gezegend ; ik viel in slaap na het avondmaal in het vliegtuig en werd wakker rond 3.00u belgische tijd, dat betekent dat ik een 5-tal uren had doorgeslapen! In vergelijking met voorgaande jaren was dit fantastisch, en slechts 1 film volstond om de resterende tijd door te brengen met kijken, pauzeren en wat indommelen, terug kijken , enz... Ik dacht dat "the Avengers" moeiteloos mijn aandacht gingen houden maar zo makkelijk ging het niet; een vlucht van 12 uren waarin je 20 uren verder gaat in de tijd, het blijft wennen..

Uiteindelijk om 15.15u Japanse tijd op 7 sep aangekomen in Narita, de route voor "NON-Japanese" gevolgd, en terug een foto en vingerafdrukken van beide wijsvingers later mocht ik nog even aan de douane uitleggen wat ik kwam doen, waarom ik 2 reistassen meehad, wat erin zat enz... Men ondergaat dergelijke verplichtingen zonder veel morren en waarschijnlijk geraakt men zo nog het beste door die molen...



Terug naar Website

Dit jaar reisde ik helemaal alleen maar ik voelde me nogal thuis, wist direct waar naartoe voor de trein, welke trein te nemen, welk spoor enz... Alles kwam zeer vertrouwd over... Ik denk even terug aan mijn eerste keer, wat een chaos... Welke maatschappij, welke trein, wanneer



overstappen, het leek toen een onoverkomenlijke opdracht ... En zie nu, bijna met mijn ogen dicht vond ik de weg.. Op de trein zelf gedroeg ik me meteen als een Japanner, zelfs in een volle trein ben je alleen met jezelf, GSM op stil, beetje slapen als je kan, en vooral GEEN contact maken! De kleinste lichaamsbotsing wordt meteen verontschuldigd. Ja, in een wereldstad als Tokyo kan het niet anders dan dat deze miljoenen mensen die bij en op elkaar moeten leven een zekere gedragscode ontwikkeld hebben waarbij ze toch een beetje een gevoel van privé hebben kunnen behouden. De chaos van

zovele mensen bij elkaar wordt door hun houding hervormd tot een zekere vorm van discipline en vertrouwen. Ik zie op de straat met mijn valiezen een andere westerling rechts op het trottoir lopen en denk meteen enigszins Mr.Bean-achtig; “stommeling, weet je niet dat je links moet lopen ? Tsss... “ (en meteen daarna dacht ik; 4 jaar geleden was ik die stommeling ;-)

Maar goed, om 18.05u kom ik dan aan in het hotel en bij de check-in vraagt men voorzichtig of ik er vorig jaar ook was? Ik antwoord bevestigend en voeg er aan toe “*and the year before and the year before*” en meteen was het ijs wat gebroken..

Ik heb dit jaar mijn notebook mee en ben er blij om want de 3 PC's voor de gasten aan de receptie waren ondertussen herleid tot 1... Gelukkig heb ik daar op mijn kamer geen last van en kan ik mijn mailings doen net zoals thuis. (Ja, het werk van een voorzitter gaat immer verder eender waar hij zich bevindt – zolang er internet is tenminste)

Ik had een hele week de vroege gewerkt (ook op de reisdag) en besloot het aan het lot over te laten of ik zaterdagochtend al op 5.00u zou opstaan om bij Doshu te gaan dan wel een dagje uitslapen.

Zaterdag 8 sep word ik wakker om 9.30u , het lot besliste dus dat ik vandaag wat andere taken ga vervullen... Ik ga naar IWATA shop mijn jaarlijkse bestelling afhalen, ben daar ondertussen al trouwe klant. En maak er nog een kleine bestelling bovenop aangezien ik er toch 3 weken ben kunnen ze dat nog wel afwerken tegen mijn vertrek.. Daarna ga ik even op zoek naar het treinstation waar ik morgen afspraak heb . Het is de eerste keer dat ik al voor mijn vertrek uit België een afspraak heb om naar een lokale dojo te gaan. Een lokale dojo waar men 1 tot 2 keer per maand Osawa Shihan uitnodigt om les te komen geven. Dit mocht en zou ik niet laten liggen. Betekent wel dat ik pas maandag bij Doshu zal zijn.. want het is toch even reizen met de trein..



Zondag 9 sep : de dag van het dojo bezoek. Na wat wakker worden midden in de nacht slaap ik uiteindelijk opnieuw tot 9.45u.. Maar het is niet erg , ik moet maar tegen 14u de trein nemen en kan me dus rustig klaarmaken, wat licht eten halen en verorberen. En daar gaan we dan in die heksenketel die de tokiyo metro voor mij toch nog altijd is. Aangekomen aan de dojo ontmoet ik er een groep fransen die ook een zelfde uitnodiging hadden gekregen. Blijkt het de dojo te zijn die instaat voor de uitnodiging van Osawa shihan naar Frankrijk . Ook de lokale aikidoka komen aan en de nodige “*Hajimemashite’s*” vliegen in het rond, we zijn er welkom. Osawa shihan wist van mijn komst niet af en als onze ogen kruisen gaan die van hem enthousiast wijd openstaan en een geluid makend van enthousiasme wijst hij in mijn richting.. Ik interpreteer het een beetje in de zin van “*zie nu, wat doede gij hier ?* “ en met een brede glimlach strekt hij zijn hand uit ter verwelkoming.



De dojo is prachtig, gelegen in een tempel. Een inkomhal waar de schoenen achterblijven, verder wandelend rond een prachtig aangelegd binnenplein waar de rust van uitstraalt komen we aan in de kleedkamers en dan zo verder naar de dojo waar we eerst de financiële steun overhandigen voor de les (1000 yen ofte 10 euro voor 1u les van Osawa shihan, dat komt mooi overeen met de tarieven die we in België hanteren) . De dojo zelf bestaat uit 144m² van die goede oude harde tatami die ingeklemd zitten in een spanwerk en afgewerkt met prachtig parket, blinkend als een spiegel... de leerlingen ondertussen op handen en knieën de tatami aan het reinigen.. de twee tegenover liggende zijwanden bestaan volledig uit schuifdeuren en staan helemaal open. De schuifdeuren aan de kamiza geven zicht op de binnentuin..

Het is bloedheet, enorm vochtig... Gewoon staan wachten brengt al een laag zweet op je lichaam.. Iedereen neemt een fles drank mee naar binnen.. Osawa shihan geeft les zoals altijd; super vloeiend en ontspannen, de tijd nemend voor het basiswerk dat hij wil zien die dag.. Na een halfuurtje geeft hij een drinkpauze en gaat meteen verder . Die drinkpauze was niet in minuten , eerder in seconden. Gewoon even de tatami af, uw flesje nemen, enkele slokken en meteen weer de tatami op...

Ik heb “geluk”, de lokale mensen komen mij graag opzoeken. En Osawa shihan is veelvuldig in de buurt en geeft graag en veel opmerkingen en verbeteringen. Dus ofwel heeft hij mij graag ofwel breng ik er niets van terecht. Ik besluit mijn zelfvertrouwen een boost te geven en ga uit van het eerste ;-)

Terug naar Website

Na de les is er nog een halfuurtje “*Jyu Geiko*” waarbij terug beurtelings de lokale dojocho en zijn assistenten mij als uke uitnodigen en vragen enkele basistechnieken te tonen. En ja hoor Osawa shihan komt meespelen en werkt ook met mij waarbij hij het Uke-werk niet schuwt. De boodschap die ik meekreeg is dat ik “*more relax*” moet beginnen werken. Ik beloof er aan te werken en hij lacht even... Wat zit daar nu weer achter??

De fransen houden zich binnen hun eigen groepje rechts achter in de dojo , zowel tijdens de les als tijdens de *Jyu Geiko*. Jammer toch om dan naar zo een lokale dojo te komen... (Is vergelijkbaar met naar een stage gaan en alleen met uw clubleden trainen)

Na de les dan iedereen naar het restaurant en er wordt gegeten en gedronken dat het geen naam heeft, de kaartjes worden uitgewisseld en afspraken voor de volgende dagen heb ik ook al. Tegen het einde van de avond verneem ik dat de bijdrage 2000 yen per persoon zou zijn (hoewel de mededeler mij zegt dat we makkelijk voor een 3 à 4000 yen hebben gegeten) En dan ineens beslist Osawa Shihan, die eerder al een grote fles Sake trakteerde, om de kosten voor de buitenlandse gasten grotendeels op zich te nemen.. En de dojo dan de rest. Wij hoeven, nee wij mogen niets betalen. Dus wie een beetje rekent, weet ondertussen dat Osawa shihan noch de dojo er iets aan verdiend hebben, en er integendeel aan hebben toegestoken... Aikido doen voor het geld? Mmm, hier en nu toch in alle geval niet... We nemen afscheid en ik heb ondertussen al de afspraak dat ik er komende donderdag terug zal zijn om een gewone training mee te doen. Het stemt Osawa shihan tevreden..



nacht van 9 naar 10 september heb ik terug hetzelfde voor als vorig jaar. Om 2.30u word ik wakker en van terug inslapen is geen sprake meer. De gedachte van terug naar hombu dojo te gaan en te trainen bij Doshu vult mijn geest en hoewel ik wel degelijk probeer de slaap nog even te vatten merk ik dat mijn geest ongeduldig het moment zoekt waarop ik dien op te staan... Dat doe ik dan ook om 5u , banaantje binnen en hoola in keikogi over straat zo naar hombu dojo.

Het is een aangenaam weerzien met de jappers en ze kennen me nog van voorgaande jaren, ik ben niet zo meer een vreemde maar eerder een aikido vriend die van ver komt.. Mijn eerste trainingspartner wordt ook een jaarlijkse traditie , namelijk een ondertussen 71 jarige 7^e dan die ik eerder al de bijnaam “*de beenhouwer*” had gegeven.. Hij vraagt om met hem te trainen en ik heb zo iets van “*oh, waarom niet? Dan is het achter de rug*”.. Het viel echter redelijk mee deze keer. Terug de keuze tussen ofwel is hij zachter geworden ofwel ben ik beter geworden... Deze keer kies ik voor het tweede... Ik zal morgen eens proberen kijken hoe hij werkt met een andere westerling..



Terug naar Website

Tijdens de les was het ook weer enorm belastend, hoog tempo en hoge temperatuur. Ik merk in het laatste kwartier van de les (Jyu Geiko) dat mijn partner steeds langzamer terug opstaat en als ik hem voorstel even een kleine pauze te nemen zegt hij enthousiast “*daijobu desu*” en dan in nogal rudimentair engels “*I want to train*”, 71 jaar alstublieft.....

Madame Tamura was er ook weer dit jaar en ik liet niet na haar te begroeten..

Dinsdag 11 sep is het de beurt aan Waka sensei om de dag te openen. Dit jaar heeft Waka sensei al twee wekdagen waarop hij zijn vader's taak moet overnemen. Men stoomt hem duidelijk meer en meer klaar voor de opvolging. En die opvolging stelt me gerust, hij werkt net als onze huidige Doshu..

HOMBU DOJO (Regular class / Women's Special Course)							
	06:30-07:30	08:00-09:00	09:00-10:00	10:30-11:30	15:00-16:00	17:30-18:30	19:00-20:00
Mon	DOSHU	KOBAYASHI			TORIUMI	YOKOTA	YOKOTA
Tue	UESHIBA	YASUNO		Women's Special Course SAKURAI	KOBAYASHI	OSAWA	OSAWA
Wed	DOSHU	MASUDA			ENDO	MIYAMOTO	MIYAMOTO
Thu	UESHIBA	OSAWA			FUJIMAKI	SEKI	SEKI
Fri	DOSHU	IRIE		Women's Special Course KOBAYASHI	KURIBAYASHI	MIYAMOTO	DOSHU
Sat	DOSHU	MORI		KOBAYASHI	YOKOTA	SUGAWARA	SUGAWARA
Sun			KANAZAWA	DOSHU			

In de avond is Osawa shihan aan de beurt, hij geeft 2 lessen. De hoge temperatuur en vochtigheid in combinatie met het hoge lestempo doen mij beslissen af te zien van de tweede avondles; het is hier 33-35 graden (en in het overzicht zetten ze er zo mooi bij "feels like 37°C"), Luchtvochtigheid tussen de 65 en 75%. Mijn keikogi was even nat alsof ik hem in een emmer water had gestoken, mijn huid was klam maar droog en ik had hoofdpijn, tekenen van uitdroging dus... Tijd om te stoppen..

Ondertussen is hier ook een delegatie van UBeA aangekomen (3 man) + Michel Becard, waren wat verbaasd mij tegen het lijf te lopen.. Ik ging naar hombu trainen, zij hadden er een meeting... In Hombu dojo vergezelde Yamada shihan hen bij Doshu. Yamada shihan praatte ook even met mij (over recente communicaties en zo..).

Maar ik trek het mij hier voorlopig allemaal zo niet aan, laat alles maar zijn gang gaan en hou me bezig met herbronnen... Het is pas volgende week federaal werk, laat mij me nu maar concentreren op de Keiko..

Terug naar Website

Woensdag 12 sep : Doshu opent terug de dag. Toch fascinerend te zien en realiseren dat deze man nu al zijn hele volwassen leven dagelijks op de tatami de kihon onderwijst (na in zijn jeugd vanaf zijn 6 jaar eveneens dagelijks de lessen van zijn vader mee te volgen). Hij doet het op een wijze die tot verbeelding spreekt. Zo gracieus, zo precies... Niet verwonderlijk dat de tatami steeds propvol staat ondanks het vroege uur..

In de namiddag heb ik Endo Shihan op mijn programma staan. Hij geeft les van 15-16u , op het warmste van de dag dus... Man man... Ik wist niet dat ik zoveel kon zweten.. Endo Shihan zijn Aikido onderricht is vlot en soepel maar oh zo energie vretend... Steeds dat contact houden tussen beide partners vergt het uiterste van je fysieke mogelijkheden.. En met zo'n weer betaal je dat nog zo hard. Ik voel me helemaal leeg na de training en moet dringend eten (eerst drinken natuurlijk en veel)...

Tijdens de laatste training loop ik mijn tweede kleine kwetsuur op (eerder deze week een blauwe knie maar bon dat was niet zo erg), ik sla mijn grote teen om, terug de linker die ik ook in Australie twee jaar geleden eens zwaar omsloeg. Ben benieuwd hoe die morgen zal aanvoelen, voorlopig lijkt het een kleine kwetsuur te zijn... En het zal ook de laatste dag zijn zonder tape, merk ik . De huid onderaan mijn voet begint terug te scheuren, dus dichtkleven die handel zodat het niet tot bloedens toe verder scheurt... Ja, Aikido in Hombu dojo mag men gerust de vergelijking laten doorstaan met eender welke topsport... Het uiterste wordt van lichaam en geest gevergd en net daardoor verleg je grenzen en vind je nieuwe groei.. zegt men...

In Endo shihan's les wordt er nu ook op zijn vraag gewisseld van partner en mijn laatste trainingspartner was een vrouw.. En ze was stukken beter dan ik... Wie zegt dat er voor vrouwen geen plaats is in die mannenwereld die men bij ons omschrijft als het gaat om Aikido? Wij mannen werken met veel te veel kracht, ja... Dat is het probleem... Dus vrouwen, niet getreurd ... Gun ons de tijd om wat beter te worden zodat we leren werken zonder kracht ;-)

Dit was interessant genoeg ook de boodschap die Tony sensei mij meegaf op het einde van zijn verblijf na OLHH in mei 2012... dat we in de VAV werk moesten maken van vloeiender, zachter werken opdat we in de dojo echte heterogene samenstellingen zouden krijgen (mannen, vrouwen, senioren, junioren) , iedereen moet met iedereen kunnen en willen werken... dat is Aikido... En dat betekent daarom niet minder energiek werken, integendeel zelfs..

Had die vrouw vanmiddag even vol gas gegeven, ik had me aan de kant kunnen zetten... Ben blij dat ze medelijden had.. Endo shihan kwam na de les dan nog even met me praten. Deze mensen zien en herkennen wel het verschil tussen wie komt trainen en wie zich komt laten zien..

Donderdag 13 sep: Ik neem de ochtendles met Osawa shihan, en heb als partner een Japanse die duidelijk hetzij Yasuno shihan hetzij Irie shihan volgt. Ze werkt zacht maar energiek; er zit veel ki in haar technieken. Ik probeer even zacht te werken. Geeft toch aan dat er nog een andere dimensie is in de Aikido beleving, een dimensie die wij bij ons nog niet zo kennen (ik toch niet) .. Fascinerend is het wel. En het voordeel van deze Japanse stijl van lesgeven, in combinatie met het zeer warme weer, is dat je maar al te goed beseft dat je best geen praatje slaat. Ten eerste gaat de partner er niet op in maar vooral weet je snel van jezelf dat je beter je ademhaling regelt en dit op het ritme van de uitvoering van de technieken. Dat

Terug naar Website

is je beste garantie om het een uur uit te houden.. Je kan zeer veel herhalingen doen hoor op 1 uur, elk beurtelings 4 keren werken zonder te praten. Bovendien geeft de lesgever zo goed als geen uitleg, enkel visueel toont hij de technieken zo correct mogelijk , eerst algemeen en daarna bij zijn rondgang..

Daarna had ik afspraak met mijn nieuwe vrienden van die dojo, afspraak in Tsukiji. s' Werelds grootste vismarkt . De 67-man die ik afgelopen zondag leerde kennen, is er manager van een visbedrijf en wou mij (en zijn leraar er natuurlijk ook bij met zijn gezin) kennis laten maken met "een sushi-restaurant".

Fish

Marine Products

Tokyo Central Wholesale Market handled 787,782 tons (2,888 tons a day) of marine products, 748 billion yen (2.8 billion yen a day) total in 1993. Some 450 kinds of fish are received; this figure is unparalleled in the world. Marine products sections are set up in three markets: Tsukiji, Ohta and Adachi. Above all Tsukiji Market, handling 87% of the total amount, is one of the biggest markets in the world.



Hij staat ons netjes op te wachten aan het station en begeleidt ons door de vismarkt naar dat restaurant. Ik vermoed dat er even wat toneel bij te pas kwam want wanneer hij ons langs de hoofdingang van het restaurant wil binnen leiden, krijgen we te horen dat het volzet is... Lap, daar gaat mijn sushi, denk ik even ... Maar geen nood, hij leidt ons mee naar een ingang achter de hoek, we nemen de lift en ziedaar; de hele bovenverdieping is leeg (wel, 1 oude man met partner zaten nog na te genieten van hun maaltijd) , twee koks staan klaar , een dienstster in mooie kimono met alle respectbetuigingen die er bij horen. En we worden onze plaats gewezen , een plaats die nogal goed lijkt voorzien op ons aantal... dus dat volzet zijn van daarvoor zal wel een beetje indruk maken geweest zijn ...

Dat was niet nodig ; het eten sprak voor zich. Dit was de lekkerste Japanse keuken die ik tot nu toe heb mogen proeven.. De vismanager kijkt duidelijk niet naar de kosten, van zodra hij ook nog maar vermoed dat ik nog wat zou kunnen eten, komt er alweer een schotel aan.. Zo verzorgt hij het eten voor ons gezelschap van 6.. Daarna moet hij afscheid nemen want hij moet terug naar zijn bedrijf, de plicht roept.. Ik wordt de rest van de namiddag begeleid door 2 dames van de dojo, die met mij naar de Asakusa regio gaan , een beetje sightseeing om de tijd te verdrijven . Want 's avonds was de bedoeling om door te rijden naar de dojo. Zo gezegd zo gedaan ; ik kom aan in de dojo en het is er trainen met amper een 6 tal leden. Daar was ik voor gewaarschuwd, dat het veel minder ging zijn dan afgelopen zondag met Osawa shihan. Was helemaal niet erg, het trainen was erg aangenaam en even vermoeiend als in hombu dojo, zelfde stijl, zelfde ritme...



Na de training had men mij reeds gezegd dat we naar een *onsen* gingen, even het lichaam relaxen... Gevolgd door terug een eefstijn dat tot ongeveer middernacht duurde. Ze weten hier wel hoe ze hun gasten moeten verzorgen, jawadde... Ik kom rond 00:45 terug in mijn kamer en kijk nog even terug op een zeer voldane dag... om dan te gaan slapen rond 02:15u

Vrijdag 14 sep :



No way voor de ochtendles, ik besloot me uit te slapen. De avondles met Doshu heb ik een belgische partner, we trainen door voor zover we er de plaats voor vinden. Doshu vindt het amusant en komt even meespelen, tzt hij speelt en wij maar vallen en opstaan.. Maar het is met een brede glimlach dat we ukemi nemen voor deze man, voor dit voorbeeld... hoe hard we ook proberen hem stevig te grijpen, hij is steeds een knip van een seconde eerder vertrokken.. Wat wil je , ongeveer 60 jaar zo goed als dagelijks op de tatami...

Zaterdag 15 sep : Ochtend les met Doshu. En ik zie dat hij pijn heeft en slecht geslapen heeft. Reeds bij de opwarming zie ik dat hij zijn rechterschouder tot zelfs de volledige arm spaart, en de rekoefeningen doet hij met een duidelijk grimas op zijn gezicht.... Maar hij doet ze... Ook de les werkt hij netjes af , hier en daar eens 3x links en 1x rechts tonende in de hoop dat het niet echt opvalt.. Chapeau toch hoor; hij zou zo makkelijk de les kunnen overlaten aan hetzij Waka sensei hetzij 1 van de hombu shihan.. Maar nee , hij vervult zijn rol als Doshu ..

Zondag 16 sep : Oef , ik zie niets anders dan bewolking Eindelijk... Het voelt heel wat koeler aan dan de week die voorbij is ... Toch in alle geval voor iemand die al een weekje geacclimatiseerd heeft. Gisteren kwamen er enkele Belgen aan (AFA+VAV) voor wie de eerste les in dit klimaat nog moet aanvangen .. De zondagles bij Doshu. Zoals gebruikelijk een drukte van jewelste. Bij het wachten om de tatami op te gaan kijk ik even om naar de lockers , ze tellen van 1 tot 120 en er is er geen enkele meer vrij... Tony Smibert shihan komt ook door de gordijn naar binnen en natuurlijk ging ik daar meteen naartoe, gevolgd door Louis, geen handjes maar een dikke omhelzing, je moest die japanners zien kijken..The Sugano Family united! Hanan shihan en Robert shihan komen morgen of zo aan... Maar het deed deugd hem terug te zien, dat geef ik graag toe ;-)

Een van de "verse" belgen maakte deze morgen kennis met het klimaat hier; na de les zei hij me "ik voel me echt niet goed" , hij heeft vocht tekort en wou in zijn bed gaan liggen . Ik vermoed hetzelfde als ik vorige week... gedehydrateerd.. Het is hier niet te onderschatten hoor... dit is het weerberichtje van de dag:

Lokaal weerbericht voor

per uur | 10 daags

Tokio, JPN

actueel weerbericht

Current Conditions (vanaf 12:00)

	29°C
Bewolkt	Voelt als: 34°C
Barometer	1018.8 mb
Dauwpunt	24°C
Luchtvochtigheid	71%
Zicht	15 km
Rainfall in Last hr	Niet beschikbaar
Rainfall in Last 24 Hrs	0 cm
Wind	7 km/uur O
Zon op	05:24
Zon onder	17:46
UV Index	8 Zeer hoog

Today's Forecast

Vandaag		Hoog: 32°C Laag: 25°C
	Buien / helder	
15: 00		30°C
	Buien / helder	
18: 00		29°C
	Buien / helder	
21: 00		27°C
	Buien / helder	

En dan was het dus reeds enkele graden merkbaar minder warm dan de vorige week...

In de namiddag begint mijn voorzittersfunctie het stilaan over te nemen en begin ik de komende week voor te bereiden, mails na te lezen, en dergelijke...

's Avonds komen de belgen samen voor een gezamenlijk maal.. en hebben we het natuurlijk over de belgische toestanden op Aikido vlak.. we kunnen er toch wat van hoor, zo een klein landje, zo een klein aantal aikidoka ... en toch zoveel gevoeligheden en denkpijstes.. Als je hier bent zie je pas in hoe onbenullig het allemaal wel is..

Maandag 17 sep : het is hier een feestdag - **HOMBU DOJO CLOSED - Respect for the Aged Day (keiro no hi)** – echter tot mijn verbazing (wel , eigenlijk niet echt want het verbaast me hier niet meer) zie ik dat nagenoeg alle winkels gewoon open zijn, zie ik iedereen naarstig aan het werk , ja ook die ouderen waarom het te doen is ;-)

In de voormiddag maak ik gebruik om wat te shoppen en in de namiddag gaan we dan richting Yoyogi om de registratie te doen voor het IAF-gebeuren. Daar eenmaal aangekomen ontmoet de Aikido wereld elkaar.

We kwamen daar natuurlijk veel aikidoka tegen van overal ter wereld, maar dat is niet zo treffend..

- Wat mij in mijn hart raakte is toen we de australiers tegenkwamen, met name
- Robert Botteril shihan (daar waren we gisteren ook mee samen)
 - Andrew Dziedzic (iemand die zeer veel werk verricht in AU organisatorisch)
 - En ... Jikou Sugano (zoon van ..)

Terug naar Website

Wat gebeurde in *the registration office* was hartverwarmend: alle hombu shihan en officials waren aan het meehelpen (ja, het is daar alle hens aan dek) en Jikou werd voorgesteld als de zoon van ...

Ik kreeg bijna tranen in de ogen te zien hoe Japanners reageerden naar Jikou toe, Sugano shihan is hier een grote shihan, wees maar zeker... (en ik zet de nadruk op **IS**)

Trouwens een leuke anekdote;; ik was in gesprek met enkele hooggegradueerde Japanners en het gesprek kwam uiteindelijk op “*who is your teacher?*”. Ik zei heel rustig “*Sugano Shihan*”. Even keken ze een beetje ongelovig en verbaasd maar toen kregen ze door dat ik maar al te goed wist dat Sugano sensei reeds 2 jaar overleden was en interpreteerden ze mijn antwoord zoals het bedoeld was, de appreciatie stond op hun gezichten te lezen...

Later waren we met de australiers gezamenlijk een drankje aan het nuttigen en kwamen er enkele mensen met profileringsdrang zichzelf voorstellen, wat ze al bereikt hebben, wat ze willen doen, wie ze gaan steunen op de verkiezingen, wie wij zouden moeten steunen, enz...

Daarna zei Andrew ook weer iets treffend: hij zei dat , voor zover zijn ervaring reikt (australische normen , dus denk maar in 30-40 jaar terminologie) de leden van de Sugano Aikido familie die hij kent uitblinken in het feit dat ze nooit promotie maken voor zichzelf, maar wel voor Aikido...

Het is pas nadat iemand die het kan weten, een dergelijke bemerking maakt, dat je gaat beseffen hoe juist dit wel is... Het valt inderdaad op .. geen show en spektakel maar eerder in alle bescheidenheid Aikido verspreiden.. net zoals Sensei zijn hele leven deed ...

Ik ben weer extra fier om Sugano Shihan als mijn Shihan gehad te hebben... en eigenlijk nog steeds heb...

Door deze feestdag wordt dit echter ook mijn eerste dag zonder keiko en ik voel me meteen schuldig. Het eigenaardige gevoel dat, hoe meer je je trainingsfrequentie opdrijft, hoe sneller je je schuldig voelt als er eens een dagje zonder tatami-gevoel bij zit..

Ik had er echter gisteren op ge-anticipeerd en mijn hakama eens handgewassen, het was meer dan nodig... de extra dag droogtijd is net voldoende om hem droog te krijgen tegen morgen...

Terug naar Website

Dinsdag 18 sep : de eerste hectische dag van het congres. Ik had eerder de keuze gemaakt om dichtbij hombu dojo te verblijven om zo de mijns inziens voor mijn doeleinden beste combinatie te maken:

Opstaan om 5.00u, de ochtendtraining meedoen in hombu, dan terug naar het hotel voor een snelle douche en ontbijt...

De metro in naar Yoyogi waar het congres start om 9.00u.. Vergaderingen, politiek,...



Sommigen laten graag en regelmatig horen dat ze enkel maar Aikido willen doen en zich niet met politiek willen bezighouden... Zichzelf daarmee toewijzend tot een groep “betere” Aikidoka, moreel ongeschonden en meer van dergelijke idealen.

Graag repliceer ik dan af en toe door te zeggen dat indien niemand zich zou inzetten voor organisatorische en tevens politieke Aikido zaken, er geen algemeen Aikido onderricht meer zou zijn...

Aikido zou dan terugvallen tot een zeer lokaal, clubgebonden en gesloten gebeuren.

Ikzelf train vanzelfsprekend ook veel liever dan de soms langdurige, soms zelfs saaie onderdelen te doen.

Maar ze zijn nodig om de beoefening en de verspreiding van Aikido mogelijk te houden... dat beseft men niet altijd.. om van appreciëren nog maar te zwijgen..

's Avonds ben ik dan terug in Hombu dojo om de les van Osawa shihan te volgen. Na de les eerst snel de keikogi wassen want dat wordt echt een probleem om nog een enigszins propere gi te hebben die tijdig droog is..

Dan verzamelen we met enkele Belgen voor een japans restaurantje, hebben een lekker maal en bijhorende babbel.. Verbazend hoe goed iedereen de (aikido)problemen in de wereld kan oplossen op zo'n momenten ... Het lijkt wel een fluitje van een cent ;-)

Woensdag 19 sep : zelfde scenario , in de namiddag echter dien ik spijtig genoeg mijn voornemen om Endo shihan's les te volgen te laten varen... Tony Smibert shihan geeft immers les te Yoyogi en we moeten er als Sugano-leerlingen bij zijn om hem te steunen... Zijn les is prachtig , enorm dynamisch , de energetische vonken vliegen er weer uit.. Amper de tijd om beurtelings 4 keer de techniek te doen, wordt steeds weer onderbroken voor een ander detail of een andere oefening. Diegenen die het niet gewend zijn weten niet wat hem overkomt. We worden gedwongen snel en vlot mee te gaan in de golvende stroming van Tony sensei's onderricht (stroming? Het lijkt soms wel een versnellende waterstroom net voor de waterval... van energie gesproken...)

Dan een halfuur pauze terwijl Yamada shihan reeds zijn beurt afwacht. Ik besluit te blijven om komaf te maken met enkele misverstanden uit het recente anderhalf jaar.. Misverstanden waarover ik eerder al met Yamada shihan gesproken had in Hombu. Als voorzitter moet men soms actie nemen, actie die achteraf door anderen wordt besmet met eigen interpretaties en roddels. Vandaar dat men dergelijke opportuniteiten moet benutten in direct contact tussen beide betrokken personen om terug een beetje naar de kern te gaan van de zaken. Meestal blijkt dan alles wel mee te vallen ;-)

Donderdag 20 sep: Na de meeting te yoyogi keer ik terug naar het hotel om nog wat werk te verrichten én om me voor te bereiden op een nieuw bezoekje aan de privé dojo waar ik eerder tijdens mijn verblijf nu al twee keer ben geweest. Louis sensei komt mee met mij. Daar aangekomen blijkt er ook terug een delegatie te zijn, deze keer van de BAF (britisch aikido federation) : een 7^e dan shihan, een 6^e dan en een 5^e dan.. Dan ook nog een andere japanse dojocho die er komt kennismaken. En eenzelfde patroon als vorige week herhaalt zich : eerst een intense degelijke keiko Hombu-stijl (dus gewoon werken, niet praten) en daarna een tweede keiko in een lokaal japans restaurant waar de vriendschapsbanden worden aangehaald.. We worden er echt heel hartelijk onthaald, zowel op als naast de tatami..

Vrijdag 21 sep: Beetje uitgeslapen tot 7.15u en dan meteen naar de meeting te yoyogi. Na de meeting dien ik nog even na te blijven want de verkiezingen komen er aan en zoals steeds wekt dit enige beroering en is enig overleg nodig binnen de Belgische delegatie. Onze Frederic, die vanwege zijn beroepsmatige capaciteiten hier een opmerkelijk debuut heeft gemaakt, blijkt nogal gegeerd te zijn binnen de IAF . Dit opdat de wettelijke situatie van het IAF zou kunnen conform gemaakt worden aan de huidige normen van de maatschappij. Het IAF is ooit ontstaan uit ideologische motieven en gaandeweg was de wettelijke situatie onhoudbaar en gevaarlijk geworden voor de leden (de landen).

Daarna ga ik terug naar het hotel, even boodschappen doen en me dan voorbereiden op de vrijdagavondles met Doshu. Het is er enorm druk, er staat zeker 150 man op deze tatami. Ik heb een aangename Uke en we kunnen stevig doorwerken, zij het met de nodige voorzichtigheid wat ukemi betreft en plaats zoeken .. Ook dat wordt een kunst en is een goede voorbereiding voor de les die Doshu morgen zal geven in het IAF. Daar worden immers 1200 deelnemers verwacht, dus dat wordt druk... Ik ga met een zeer ontspannen en vervuld gevoel slapen...

Zaterdag 22 sep: Geen ochtend les want het is een feestdag en Hombu dojo is gesloten . Nu is het de viering van de komst van de herfst... Geen erg, de laatste meeting komt eraan en wordt nagenoeg volledig gewijd aan de verkiezingen. Frederic Heylbroeck raakt verkozen tot lid van het directie comitee van het IAF voor de komende 4 jaar. Dit is een zeer goede zaak voor België, zeker omdat Frederic mij binnenkort ook opvolgt als voorzitter Belgian Aikikai..

Terug naar Website

Dan wordt het tijd voor de namiddagles met Doshu, de afsluitingsles van het congres. Man man , wat een bende deelnemers. 1200 personen dringen zich stilaan op en nemen hun plaats in . Ondanks dat aantal wordt het toch weer muisstil zo'n 5 minuutjes voor de aanvang..



Doshu geeft op deze les wat meer uitleg dan in hombu, ttz hier gaf hij uitleg, in hombu doet hij enkel 4 keer de techniek voor en zegt de naam ;-)

Hij zegt dat hij steeds hetzelfde onderwijst en dat alles terug te brengen is op 3 basic movements: Irimi, Tenkan en Tenkai..

Alle technieken maken gebruik van 1 of enkele van deze 3 bewegingen, de 3 basistechnieken die hij onderwijst zijn Iriminage, Ikkyo en Shihonage (ref : herinner U Sugano Sensei's omschrijvingen van the "*Three Major Techniques*" ? En "*All the others are minor techiques*" ?)

Het trainen is druk, we moeten zeer voorzichtig zijn. Als er eens een gaatje is kunnen we snel ukemi doen.. Eigenaardig hoe we toch steeds zoeken naar een gelegenheid om ukemi te kunnen doen. Alsof Aikido niet volledig is zonder ukemi... Maar de laatste les van Doshu op een IAF-congres is een gebeurtenis op zich; al die nationaliteiten samen in vriendschap trainend op de tatami. Geen rassenkwetsies, geen discriminatie, man en vrouw gelijk. Aikido zoals O'Sensei het bedoelde : de wereld in harmonie dankzij het beoefenen van Aikido. Ook al is het maar even, het kan... De ene oefening train ik met een Libanees en de andere oefening heb ik een Mexicaan en zo gaat het maar verder...

De les wordt beëindigd met een oorverdovend applaus naar de Doshu. Ondanks zijn status als wereldleider op vlak van Aikido, blijft Doshu de sympathie zelve, hij is een van ons.. Zijn

Terug naar Website

leiderschap wordt door niemand betwist; iedereen, ook de shihan, tonen het uiterste respect naar Doshu, deze man die zijn hele leven zich toewijdt aan de dagelijkse Aikido-praktijk.

We hebben als laatste evenement in Yoyogi de Farewell party, iedereen verzamelt in de grote zaal, contacten worden bevestigd, kaartjes uitgewisseld, foto's genomen. Dit alles onder de vorm van een walking dinner.. En natuurlijk de nodige speeches, dat spreekt vanzelf..

Zondag 23 sep:

De *Embukai* staat als afsluiter én voor de IAF als main event op het programma. De demonstratieteams moeten om 8.30u aanwezig zijn in *Gi*.

Er was geen tijd om te oefenen, maar de woorden van Doshu gisteren zinderen nog na: Men hoeft niet speciaal te oefenen voor demonstratie. Een demonstratie is niets anders dan de dagelijkse praktijk. Men werkt met *uke* die men enigszins gewend is en men doet Aikido, zo eenvoudig is het volgens Doshu.

Ik had de eer de demonstratie te mogen leiden voor het Belgische team, mijn *uke* waren Fred en Benoit, ook leerlingen van Sugano sensei. Ik had mezelf voorgenomen om te proberen eer te betonen aan wat Sugano sensei ons probeerde bij te brengen in de afgelopen decennia. We hadden niets ingestudeerd noch afgesproken, we gingen op een spontane, vloeiende wijze proberen Aikido te brengen. Een Aikido waarbij de basis wordt benadrukt, waarbij *Uke* en *Tori* samenvloeien tot mooie Aikido bewegingen. De enige afspraak die ik had gemaakt met mijn *uke* was dat als ik *Kotegaeshi* afwerkte, dit het signaal was voor een *uke* wissel.



The image shows a screenshot of a YouTube video player. The search bar contains the ID 'iq0NxadXF54'. The video title is 'International Aikido Federation 2012 Embukai Belgium...' by 'TenChi noDojo', uploaded 2 months ago with 852 views. The description mentions a demonstration by the Belgian delegation at the XI International Aikido Federation Congress. The video thumbnail shows a martial arts demonstration on a green mat with a duration of 2:47.

Sommige landen hadden wel een ingestudeerd nummertje, al dan niet met spektakel.

Het applaus dat we mochten ontvangen én de spontane felicitaties onmiddellijk na de demo, gaven ons de bevestiging dat we het goed gedaan hadden. *“This was for you, Sensei !”*, *“Thank you for your teaching and guidance”* ...

Daarna was het snel terug naar het hotel, proper kostuum aan. Het regende pijpenstelen dus deze keer diende ik wel de taxi te gebruiken. In het Keio Palace Hotel vindt de Anniversary Party 70/80 plaats . De viering van de Aikikai Foundation en van Hombu dojo. Een zelfde scenario als de Farewell party gisteren maar veel *“poepsjiekter”*, veel groter, ook veel duurder natuurlijk. De meeste groten in de wereld van Aikido waren aanwezig, ook notabele eregenodigden die allemaal in hun speeches de prestaties van *O’Sensei* en daarop volgend van

Terug naar Website

Hombu dojo en de Aikikai foundation eer betoonden. Ook waren er nogal wat anekdotes van oud leerlingen. Daar, tussen al die oudere Japanse eregasten, voelde ik persoonlijk wel aan dat in hun geesten er nog steeds Japan is en dan de rest van de wereld. De vertalingen waren bijlange niet volledig en eerder verkorte versies. De details waren voor de Japanners... Maar dat kon de sfeer niet bederven, integendeel. Persoonlijk gunde ik hen dat ze hun herinneringen onder elkaar bovenhaalden. Het is tenslotte in Japan begonnen en pas vele decennia later wereldwijd verspreid.

Het doet me echter ook beseffen dat we op een keerpunt staan; de westerse wereld is ondertussen volwassen geworden op Aikido vlak. Ook wij hebben mensen met 40-50 jaar Aikido praktijk, ook wij hebben kwaliteitsvolle shihan ondertussen. En stilaan begint men in Japan daar ook rekening mee te houden. Aikido is nu echt een “*world heritage*” geworden..

Overal ter wereld zit kaf onder het koren. Maar dat mag niet uitmaken; Als Aikidoka van over de hele wereld samenkomen merk je vanzelf wie kwaliteit heeft en wie niet.. En dan is het een kwestie van de keuze maken waar je je goed bij voelt..

Zoals Doshu's voorbeeld duidelijk aangeeft; het enige wat telt is *Keiko*, liefst dagelijkse *Keiko*.. En dan komt kwaliteit vanzelf.. Er is geen geheim, er is alleen ernstige training. Iemand die 2 keer per week traint kan niet hetzelfde niveau bereiken van iemand die dagelijks traint. En dat is prima zo.. Alleen moet men dan ook niet proberen voor doen over dezelfde kwaliteit te beschikken want men valt onvermijdelijk vroeg of laat door de mand... In competitiesporten wordt dit vanzelf zichtbaar, in Aikido moet men zichzelf een beetje respecteren hierin..

Maandag 24 sep:

Gisteren op de 70/80 viering ontmoette ik een oude bekende uit Hombu; Miura san. Naast het nemen van enkele foto's kwam er natuurlijk ook een afspraak bij om deze morgen samen te trainen. En afspraken moeten nu eenmaal nagekomen worden.. En ja hoor, net zoals vorig jaar wordt het een Aikido training in combinatie met een massage..

Doshu ziet dit en laat het rustig gebeuren, ik zit in de hoek van de “oude krokodillen”, een hoek waar Doshu regelmatig langskomt om er met de ouderen een kort gesprek te hebben. Met sommige van deze mensen heeft hij nog getraind toen hij zelf nog een kind was, kun je nagaan...

Deze keer komt Doshu zelfs *Ukemi* nemen voor 1 van de ouderen, toevallig net naast mij.. En hij wil niet weten van stoppen om plaats te maken voor hem “*please, continue keiko*” hoor ik hem zeggen en dat doen we dan ook maar (maar toch geven we hem wat plaats zenne ;-)

Deze ochtend is het echt barstenvol; velen die voor het IAF-congres gekomen zijn, vertrekken vandaag of morgen en allen willen ze nog een laatste les met Doshu meenemen in hun herinneringen.. Dat ze maar rap weg zijn, hoor ik mezelf denken... die “*gaijin*” ;-)

Dinsdag 25 sep:

Vandaag terug Osawa shihan op het programma. Soms heb je zo van die dagen dat je gewoon voelt wie je partner gaat worden.. Vandaag was zo een dag.. Van bij mijn opwarming zie ik vanuit in mijn ooghoeken links achteraan iemand zitten, gewoon in seiza alsof geen

Terug naar Website

opwarming nodig.. Ondanks dat er verschillende mensen tussen ons bezig zijn zich op te warmen, heb ik zo een gevoel dat het aan ons zal zijn vandaag.. En ja hoor, eens Osawa shihan zijn eerste oefening heeft gegeven, draai ik mij om een partner te groeten en ik kijk recht in zijn ogen... Ondanks zijn norske blik en stevige bouw is het echter een verrassend aangename training, er wordt vlot, vloeiend doch ook zacht getraind. Na de les maak ik met hem kennis, hij is een Irakees en onlangs uitgeweken naar Zweden van waaruit hij zijn bedrijf runt.

Dat is het aangename aan trainen in deze tempel, je ontmoet echt mensen van overal ter wereld en in de meeste gevallen zijn het aangename contacten. Want er is iets dat ons allen bindt, we zoeken allemaal ernstige training in de Martiale kunst die Aikido is... En dan worden vriendschappen makkelijk en snel gesmeed..

Natuurlijk zijn er ook altijd wel die komen voor “een foto aan de kamiza” of beter nog “een foto met de doshu” waarmee ze dan thuis gaan zeggen “dat ze in hombu getraind hebben”... Maar die worden nogal snel en makkelijk in hun waan gelaten, neem maar “het fotooke” en ga dan maar terug weg ... zodat we plaats hebben om te trainen...

Woensdag 26 sep:

Doshu om 6.30u – Ik besluit het aan het lot over te laten wie vandaag mijn partner wordt. Heb dus geen afspraak vooraf gemaakt. Doshu doet de opwarming en geeft Iriminage als startoefening. Ik draai me om en groet... Tegenover mij zit een kloek manneke... Met zijn *keikogi* nogal opgeblazen (stijfheid na wassen zeker, denk ik nog...)

Bij het eerste contact blijkt die *keikogi* gewoon vol van da manneke te zitten... Ik informeer eens naar zijn afkomst en krijg te horen “Russia – Siberia” en meer kende hij niet... Een Siberische beer dus.. Ik snel mijn testament opgemaakt... Maar het bleek zeer goed mee te vallen. De kerel werkt verbazend zacht... Ik heb een goede training, Doshu komt terug even met me spelen.. *Ryotetori shihonage* deze keer, en hij uit zijn beruchte gekreun als hij me werpt... ik onderga met veel plezier...

Endo shihan van 15-16u wou ik absoluut niet missen. Zijn werk fascineert me mateloos.. Ik ervaar telkens hetzelfde gevoel als ik bij hem een les volg: opperste concentratie in combinatie met een volledig ontspannen lichaam en geest, dit gedurende de hele les.. Men zegt soms dat Endo shihan een speciale personaliteit heeft en daarom soms “moeilijk” is, dat zal ook wel best zijn.. Maar mijn beperkte ervaring leert me toch dat als je je gedraagt, de etiquette respecteert en verder gewoon serieus traint, er geen vuiltje aan de lucht is .. En dat Endo shihan dan zelfs graag met je komt werken.. Is men lastig als men vraagt om op tijd te komen? Of om correct opgelijnd te zitten? Ik zie het voorlopig eerder als dat hij correct is en enige discipline verlangt... daar is niets mis mee, toch ?

In de avond had ik een afspraak met mijn nieuwe Japanse vrienden om te gaan eten in de Ginza wijk, we deden er een Italiaans restaurant, bij een vroegere klasvriend van de persoon die me uitnodigde.. Leuke anekdote, hij was chef-kok in een restaurant in New York. Toen hij daar op 63 jaar op pensioen werd gestuurd, besloot hij dan maar in Tokyo (in de duurste wijk Ginza dan nog) een restaurant te openen en “*guess what*”, nagenoeg het volledige keuken personeel is hem gevolgd.. Het eten was zeer lekker en het gezelschap aangenaam, de avond vloog voorbij.

Donderdag 27 sep:

Gisterenavond voelde ik toen ik ging slapen dat mijn rechterknie en meer bepaald de peesaanhechting van de quadriceps nogal pijnlijk aanvoelde en ik bijna niet op mijn knie kon zitten.. Deze morgen sta ik op om 5.00 u en voel meteen dat het niet is gebeterd... integendeel zelfs; De knie staat licht gezwollen en de kant waar de pees loopt voelt warm aan Verdikke, zal een peeschacht-ontsteking zijn, hoor ik mezelf denken...

T'is nie waar hé, op mijn voorlaatste dag . En net nu ik ook moet gaan lesgeven in die prive dojo vanavond.

Ik besef dat ik het niet ga halen om eerst in de voormiddag te trainen bij Osawa Shihan en dan 's avonds voldoende hersteld te zijn voor die les... Dik tegen mijn zin laat ik mijn verstand spreken (wel, toch een beetje) en besluit de ochtendlessen te laten vallen, ga nog wat liggen rusten, en probeer dan mijn knie zo goed als mogelijk klaar te krijgen (ontstekingsremmers, zalfkes, en een paar gebeden ook want ik wil vanavond geen mal figuur slaan).. En ik hoop dat ik morgen dan toch nog 2 lessen kan volgen bij Doshu... Ik ga er in alle geval voor gaan...

De les in de privé-dōjo wordt op laatste nippertje gedeeld tussen de normale lesgever en ikzelf als gastlesgever, dit omdat er terug enkele hooggegraderde gasten meegekomen zijn. De dōjo-cho gaf de opwarming en gaf dan de les aan mij. Ik besloot een les van Sugano sensei te geven maar wel in Hombu dōjo tempo. Veel uitleg kon ik sowieso niet geven aan die Japanners dus dat was alvast iets dat zichzelf regelde. Dan na een 45 minuutjes een korte break en dan nam de dōjo-cho de les over, speelde verder in op de lijnen die ik bewandeld had. De les werd gesmaakt door de deelnemers.

Na de les gaan we nog een laatste keer op restaurant, samen met de gasten.. Deze keer wordt het een vlees-restaurant.. en natuurlijk ook de Biru and O'Sake... Het was weer laat toen ik op mijn kamer aankwam , 1.30u 's nachts..

Vrijdag 28 sep:

Laatste dag voor mij, mijn knie speelt me echt parten.. Maar ik zou en ging koste wat het kost nog een laatste les met Doshu doen, ook al had ik er achteraf misschien veel spijt van...

Ook mijn hakama, een oude blauwe katoenen, was op haar laatste beentjes gekomen. De rechterknie streek was eerder al hersteld geweest maar nu stond het linker knie gedeelte echt op scheuren..

Ik hoopte dat we samen deze reis op een goede wijze konden beëindigen en het lukte wonderwel; zowel mijn knie als mijn hakama hielden het uit. Ik diende wel zichtbaar moeite te doen om niet rechtstreeks op mijn knie terecht te komen, maar bon, het lukte..

Als trainingspartner had ik een jonge yudansha uit Tjechië, Martin. Hij kende me nog van toen ik in Tjechië was op een stage met Sugano shihan..

De training verliep vlot , het was een waardige afsluiter van terug een onvergetelijke trainingsperiode in onze hoofdzetel, de Aikikai so hombu..

Terug naar Website

En ook nu weer sluit ik af met reeds een trainingsafspraken voor volgend jaar. En wees maar zeker dat ook deze afspraak zal nagekomen worden... Mijn eerste zondagles met Doshu in 2013 zal ik doen met een in Japan wonende Duitser, dat ligt nu al vast..

Zaterdag 29 sep:

Mijn bagage was gisteren gemaakt, ik kwam aan 38 kg + nog een 6 kg handbagage.. 1 valies was op wieltjes maar mijn tweede was nog zo een leger-bag die volgepropt was met Aikido kledij.. Ik had er mij op voorzien en een tweede t-shirt in mijn handbagage gestoken. Awel, het was nodig, 3 keren overstappen telkens trekkend en sleurend met 2 stuks bagage + 1 rugzak handbagage.. Aangekomen in Narita herschikte ik mijn bagage opdat ik per stuk de 23 kg niet zou overschrijden.. Ik deed mijn andere t-shirt aan en de t-shirt die ik onderweg volledig had bezweet, is in Narita gebleven...

De check in verliep rustig, ik had tijd genoeg. Nog even kuieren in de luchthaven, de voorbije periode nog eens door mijn geest halend... ik miste hombu dojo nu al..

Net zoals vorig jaar neem ik me voor om de ingesteldheid die ik hier heb opgenomen, zo lang mogelijk te proberen behouden in België. Hopelijk slaag ik daar terug een beetje langer in... Wie weet bereik ik ooit eens het punt waarop ik dat een heel jaar kan volhouden, van de ene herbronning naar de andere... Dat zou mooi zijn..

De ervaring van voorgaande jaren indachtig, weet ik dat ik minstens een week van acclimatiseren tegemoet ga, met klaar wakker zijn 'snachts... Daarom had ik ook al meteen een beheerraad gepland op zondagochtend en maar meteen de hele week de vroege op mijn werk ook , als ik dan toch niet kon doorslapen 's nachts , kon ik maar even goed opstaan en gaan werken...

Back in Belgium, back in reality...

maar toch al terug aan het plannen naar volgend jaar ;-)